

DIN CUPRINS:

Cesionare creanță –
Monografie contabilă
pag. 6

Angajare zilier-barman –
Monografie contabilă și
legislație specifică
pag. 7

Transportul internațional
de persoane – TVA –
Declarația 390
pag. 8

Tratamentul fiscal al
sumelor din contul 7588
pag. 10

Inspecția fiscală –
contabilizarea deciziei
de impunere
pag. 12

Monitorul Contabil

100% siguranță legislativă și maximă economie de bani

Procedura de eliberare a certificatului de atestare fiscală

Opinia
specialistului!

Certificatul de atestare fiscală este documentul eliberat de organul fiscal competent,

pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale și cuprinde **obligățiile fiscale restante existente în sold în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii și nestinse până la data eliberării acestuia**, precum și alte creanțe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal central în vederea recuperării.

Se emite de către organul fiscal central competent la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite și din oficiu sau la solicitarea altor autorități publice, în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum și la solicitarea oricărei persoane care deține titluri de participare la o societate.

În certificatul de atestare fiscală se înscriu orice alte mențiuni cu privire la situația fiscală a contribuabilului/plătitorului, prevăzute prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Organul fiscal central emitent înscrie în certificatul de atestare fiscală sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul/plătitorul solicitant le are de încasat de la autorități contractante definite potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

Dreptul organului fiscal de apreciere a unei situații fiscale

Este conferit de Codul de procedură fiscală și dă dreptul unui inspector să aprecieze, în limitele atribuțiilor și ale competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale prin utilizarea **mijloacelor de probă** prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii.

În exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activității de asistență și îndrumare a contribuabililor/plătitorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanța judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor.

În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/plătitorului și informațiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la același contribuabil/plătitor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală și are obligația să menționeze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă.

Organul fiscal își exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

Ori de câte ori organul fiscal trebuie să stabilească un termen pentru exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligații de către contribuabil/plătitor, acesta trebuie să fie rezonabil, pentru a da posibilitatea contribuabilului/plătitorului să își exercite dreptul său să își îndeplinească obligația.

Dreptul de apreciere este utilizat și în situația **impunerii din oficiu** ca urmare a nedepunerii de către contribuabil a declarației de impunere.

Nedepunerea acestui titlu de creanță dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale prin decizie de impunere. Stabilirea din oficiu nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înștiințarea contribuabilului/plătitorului privind depășirea termenului legal de depunere a declarației de impunere. Stabilirea din oficiu a creanței fiscale se face prin estimarea bazei de impozitare, organul fiscal procedând la estimarea creanței fiscale ori de câte ori informațiile deținute nu permit estimarea bazei de impozitare.

Torad Tincu

continuare în pagina 2 →

Sumele înscrise la secțiunile A și B pot fi detaliate pe tipuri de obligații/deconturi de TVA cu suma negativă și opțiuni de rambursare în curs de soluționare/cereri de restituire în curs de soluționare, la solicitarea contribuabilului/plătitorului. În acest caz, informațiile se înscriu la secțiunea D.

La secțiunea C se înscriu:

- a) diferența dintre obligațiile de plată cuprinse la secțiunea A și sumele menționate la secțiunea B;
- b) totalul obligațiilor bugetare de plată în ultimele 12 luni.

Informațiile din secțiunea C se completează numai dacă solicitantul certificatului de atestare fiscală menționează expres acest lucru în cererea/adresa sa.

La secțiunea D se înscriu:

- mențiuni relevante pentru situația fiscală a contribuabilului, cum ar fi eșalonare/plan de reorganizare confirmat, în curs de derulare;
- mențiuni referitoare la starea obligațiilor fiscale astfel cum au fost solicitate prin cerere, cum ar fi: aflate în executare silită, suspendate la executare silită în condițiile legii.
- sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul le are de încasat de la autoritățile contractante, inclusiv numărul și data documentului emis de autoritatea contractantă.

Pentru contribuabilii care au înființate sedii secundare înregistrate fiscal ca plătitoare de salarii și de venituri asimilate salariilor, certificatul de atestare fiscală se emite la cererea contribuabilului și cuprinde atât obligațiile fiscale ale contribuabilului, cât și obligațiile fiscale ale sediilor secundare.

În certificatul de atestare fiscală se înscriu, obligatoriu, numărul de înregistrare, data eliberării, perioada de utilizare, numele și prenumele conducătorului organului fiscal central emitent.

Certificatul de atestare fiscală se întocmește în două exemplare originale, din care:

- a) un exemplar se comunică solicitantului sau, după caz, noului organ fiscal central competent;
- b) un exemplar se păstrează la organul fiscal central emitent și se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

Vânzare mașini second-hand către persoane fizice – Case de marcat

Cazuri practice

Dacă o societate comercială are ca obiect de activitate vânzarea de mașini second-hand către populație, a căror contravaloare se încasează cu numerar, prin utilizarea cardurilor sau a substitutelor de numerar, are obligația de a se dota cu aparat de marcat electronic și de a emite bon fiscal.

Există și excepții de la această regulă, și anume în cazul vânzărilor cu caracter ocazional efectuate de operatorii economici alții decât comercianții cu amănuntul, adică în cazul acelor acte de comerț efectuate cu caracter întâmplător, pe durată limitată de timp, cu ocazia unor târguri, saloane, expoziții etc.

SPETA:

O societate cu obiect de activitate vânzare mașini second-hand către persoane fizice și juridice are nevoie de casă de marcat?

SOLUȚIE FISCAL – CONTABILĂ:

Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale: „Operatorii economici care încasează, integral sau parțial, cu numerar sau prin utilizarea cardurilor de credit/debit sau a substitutelor de numerar contravaloarea bunurilor livrate cu amănuntul, precum și a prestărilor de servicii efectuate direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale”.

„În sensul art. 1 alin. (1) din ordonanța de urgență, prin livrări de bunuri cu amănuntul și prestări de servicii direct către populație se înțelege acele activități desfășurate cu caracter permanent sau sezonier.

Nu intră în această categorie livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate ocazional, direct către populație, de către operatorii economici, alții decât comercianții cu amănuntul.

un bar mobil, cu care dorește să meargă la evenimente și care să fie utilizat de un barman la nevoie, acesta fiind angajat ca zilier. Care este legislația specifică și monografia contabilă?

SOLUȚIE FISCAL-CONTABILĂ:

Pentru utilizarea ca zilier a persoanei fizice trebuie respectate prevederile Legii nr. 52/2011 (reținerea impozitului pe venit și a CAS-ului, ținerea registrului electronic de evidență a zilierilor etc.).

DE REȚINUT

- zilierii pot desfășura activități necalificate cu caracter ocazional, sub forma raporturilor de muncă, conform art. 2 din lege;
- durata activității ocazionale este stabilită la art. 4 din lege, putând fi diferită în funcție de tipul activității sau vârsta acestuia;
- la data de 20 decembrie 2019 se înființează Registrul electronic de evidență a zilierilor, ca singura modalitate de transmitere a datelor privind evidența zilierilor (art. 41 din lege);
- drepturile beneficiarului sunt prevăzute la art. 5 din lege;
- conform art. 76 alin. (2) lit. r) din Codul fiscal, remunerația zilierilor reprezintă venituri asimilate salariilor impozitate cu cota de impozit de 10%;

- veniturile obținute de zilieri nu sunt venituri realizate la funcția de bază. Prin urmare, impozitul pe venit calculează conform art. 78 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, respectiv prin aplicarea cotei de 10% asupra bazei de calcul determinate ca diferența între venitul brut și contribuțiile sociale obligatorii aferente unei luni, datorate potrivit legii în România sau în conformitate cu instrumentele juridice internaționale la care România este parte, precum și, după caz, a contribuției individuale la bugetul de stat datorate potrivit legii, pe fiecare loc de realizare a acestora;
- începând cu veniturile lunii mai 2019, pentru veniturile obținute de zilieri se datorează CAS în cotă de 25%.

Pentru înregistrarea drepturilor plătite zilierilor în contabilitate vă propunem următoarea monografie contabilă:

621	=	401	– remunerația brută
„Cheltuieli cu colaboratorii”		„Furnizori”	

401	=	%	– total rețineri
„Furnizori”		4316	
		„Contribuție de asigurări sociale”	
		444	
		„Impozit pe salarii și asimilate salariilor”	

Transportul internațional de persoane – TVA – Declarația 390

Tratamentul taxei pe valoarea adăugată în cazul transportului internațional de persoane este legat de locul unde se efectuează transportul, astfel că se datorează TVA pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România și nu se datorează taxă.

SPEȚĂ:

O persoană impozabilă din România a primit de la o persoană impozabilă din U.E. o factură cu servicii transport internațional persoane Viena-România și retur, cursă charter pentru prezența membrilor CA la ședința de consiliu.

Care este tratamentul TVA? Cum se declară factura primită în decontul de TVA și/sau declarația 390?

SOLUȚIE FISCAL-CONTABILĂ:

Pornind de la prevederile art. 278 alin. (4) din Codul fiscal, locul prestării serviciilor de transport de persoane este locul unde este efectuat transportul, indiferent dacă beneficiarul este persoană impozabilă sau neimpozabilă, stabilită sau nu în România. În speța dumneavoastră locul prestării serviciilor este în România (bilete Viena – România și retur).

Chiar dacă Directiva TVA nr. 112/2006 nu prevede scutirea de TVA pentru transportul internațional de persoane, România aplică o derogare pentru scutirea de TVA.

În acest sens avem ca bază legală Codul fiscal și Normele de aplicare a acestuia:

ART. 294 – Scutiri pentru exporturi sau alte operațiuni si-

Inspekția fiscală – contabilizarea deciziei de impunere

Sfaturi utile pentru un contabil de succes

În cazul constatării unor deficiențe privind aplicarea legislației fiscale, rezultatele inspekției fiscale se materializează prin emiterea de către organul fiscal competent a două decizii de impunere conform prevederilor art. 95 alin. (6) din Legea nr. 207 din 20 iulie 2015 privind Codul de procedură fiscală:

1) Decizie privind modificarea bazei de impozitare ca urmare a inspekției fiscale, în cazul inspekției fiscale parțiale sau totale;

sau

„Decizie de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspekției fiscale la persoane juridice”, în cazul inspekției fiscale anticipate efectuate pentru soluționarea deconturilor cu sume negative de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare. Acest document reprezintă și decizie de rambursare. Decizia se referă la obligații fiscale principale.

2) Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii.

Fiecare din cele două decizii reprezintă și înștiințări de plată, de la data comunicării acestora. Cronologic, aceste decizii se emit și se comunică în momente diferite, astfel:

– Decizia de impunere se emite de către conducătorul organului de inspekție fiscală, conform prevederilor O.P.A.N.A.F. nr. 3.706 din 18 decembrie 2015 sau O.P.A.N.A.F. nr. 3.709 din 18 decembrie 2015. La această decizie se anexează și raportul de inspekție fiscală privind constatările efectuate.

– Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii se emite de către organele fiscale centrale și tipărite prin intermediul Unității de imprimare rapidă conform prevederilor O.P.A.N.A.F. nr. 967/2017. Această decizie se emite conform prevederilor art. 98 lit. c) și art. 173 „Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere” alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală numai după înregistrarea în evidența organului de administrare fiscală a deciziei de impunere în fișa sintetică pe plătitor. Accesoriile se calculează în funcție de situația scadenței fiecărei obligații de plată stabilite de către organul de inspekție fiscală, anexată la raportul de inspekție fiscală.

Sumele de plată comunicate trebuie înregistrate de către persoana juridică, obligatoriu, în evidența contabilă, la data primirii fiecărei decizii care reprezintă document justificativ pentru efectuarea înregistrărilor contabile.

Fiecare sumă se înregistrează în conturi analitice distincte, organizate pe fiecare tip de impozit, taxă, contribuție, prin formula:

6588	=	4481
„Alte cheltuieli de exploatare” (analitic distinct)		„Alte datorii față de bugetul statului” (analitic distinct impozit pe profit, TVA)

Cheltuiala înregistrată în debitul contului 6588 „Alte cheltuieli de exploatare” este nedeductibilă din punct de vedere fiscal la determinarea rezultatului fiscal (profit sau pierdere), fiind aplicabile prevederile art. 25 alin. (1) din Codul fiscal.

Virarea obligației de plată se înregistrează contabil prin formula:

4481	=	5121
„Alte datorii față de bugetul statului”		„Conturi la bănci în lei”

În situația în care diferențele suplimentare au fost stabilite în cadrul verificării cu control anticipat pentru soluționarea unei cereri de rambursare a TVA, stingerea obligației de plată se înregistrează prin formula:

4481	=	4424
„Alte datorii față de bugetul statului” (analitic distinct impozit pe profit, TVA)		„TVA de recuperat”

Valoarea diferențelor suplimentare de plată se raportează doar prin decontul de TVA, la rândul 40 „Diferențe de TVA de plată stabilite de organele de inspekție fiscală prin decizie comunicată și neachitate până la data ...”. Raportarea la acest rând din decontul de TVA are doar rol informativ, în sensul că suma raportată nu se preia în fișa sintetică pe plătitor.

Accesoriile aferente diferențelor suplimentare de plată se înregistrează, de asemenea, prin aceeași formulă contabilă 6588 = 4481, dar într-un cont analitic distinct, alocat accesoriilor.

Organizarea evidenței contabile pe conturi analitice distincte este utilă pentru întocmirea cererii de eşalonare la plată reglementată prin O.M.F.P. nr. 90 din 14 ianuarie 2016, modificat prin O.M.F.P. nr. 1.960 din 9 iulie 2019, deoarece suma totală pentru care se solicită eşalonare la plată trebuie defalcată pe tipuri de impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat și, în cadrul acestora, pe: ● obligații fiscale principale; ● obligații fiscale accesorii.

